

Ξαίσιος αυτός λίκνας—έρχο του Λαού ζογράφου Μιλάν—επίτιμος δέν έλαθε τίποτε.

***

Μεταξύ των διαφόρων έπεισοδίων της πικρατιάς, έσημειώθη και το ακόλουθο :

‘Ο συνταγματάρχης του Μηχανικού Σέχου, ό οποίος είχε δείξει μεγάλη δραστηριότητα, τυχόντας έλάνου-κόου στα πελοποννησιακά Άνάκτορα, έγινε τέλος της πικραμιά του κι’ έγινε ήρωας θλιβερού έπεισοδίου : ‘Υστερ’ από πολλές ώρες, και ενώ οι στρατιώτες κατακοιμημένοι, πτώματα πελά, εκάθηναν λίγο να ξεκουραστούν και να ήσαν, ό Σέχος, περνώντας, άπάντησε τον έπιλοχία Σουτ, Κιζαβιά να πορεύει ηερίδες κορυμάνιας στους στρατιώτες του !

—Μορφ’ του φώναξε, τώρα βράζει την ώρα να φάτε ! Κερ... ..άδες !

—Πεινάσαμε, κύριε συνταγματάρχη, του άπάντησε ό έπιλοχίας... Ό άντρες έχουνε δώδεκα ώρες νηστικοί !

‘Ο συνταγματάρχης άρτίεψε, έβγαλε το σπαθί και τρώησε τον έπιλοχία στη δεξιά σπονδυλάτη, σοβαρά ! Το σπαθί έφτασε ως στο πλεόν, ‘Ο Κιζαβιά έπεσε αίμαφυτος, άναίσθητος... Τοίχα τότε άίσιος ό Νιζ, Σηολένσης—στην όποιον το λόγο άνιχε ό Κιζαβιά—και μόλις είδε τον άγχατό του έπιλοχία σε τέτοια κατάσταση, άωησε έναντιον του Σέχου, με γυμνό και κείνος τό σπαθί, και διά συνέβαινε δεύτερη άμαρτωσία, άν δεν επανέβαινε ό Χιου, Τρωκότης, ‘Ο Σηολένσης, ό μετά έτι νικητής της μάχης του Βελιστινίου, ήταν την έποχή εκείνη ταγματάρχης του 3ου Πελοπονησίου, ‘Ο έπιλοχίας διεκοιμήθη άίσιος στο Στρατ. Νοσοκομείο, όσον την άλλη μέρα τον έπισκέφθησαν, έν σώματι, όλοι οι άξιωματικοί του Συντάγματος, με τό Σηολένση επί κεφαλής. Οι στρατιώτες όμοις διατελούσαν σε άδυσπασμό έναντιον του Σέχου και διά συνέβαιναν λιηρότερα, άν δεν έπληρη ή μεγάλη προσοικιότης του Τρωκότη να κατατρούνη την άξί- οτητα.

‘Ο κείνοσιος Κιζαβιάς είχε γίνει ό άνθρωπος της ήμερας. Και ό Γαβριηλίδης έγραψε :

“Ανακρίσεις, κύριε ύπουργέ των Στρατιωτικών, ανακρίσεις !

‘Η ήμερίς από την πικραμιά των Ανακρίσεων υπελογοήθησαν τότε σε 500.000 δραχμές της έποχής εκείνης.

‘Ο «Ρωμικός» του Σουρή τέλος περιέγραψε ως έξης την ειζόνα της πικραμιάς :

Λοιπόν, κοντά στον Πρόεδρο στε- (κόναν ό Μαιμούρης, εις τό Μαιμούρη δέ κοντά στεκό- (ταν ό Μπουντούρης, εις τό Μπουντούρη δέ κοντά στε- (κόναν ό Σούτσος, και εις τό Σούτσου δέ κοντά στε- (κόναν ένας μούτσος,

και εις τό μούτσου δέ κοντά στεκότανε ό Δέλης και εις τό Δέλη δέ κοντά στεκόταν ό Γουβέλης, και στο Γουβέλη δέ κοντά στεκότανε ό Λάγγες, και εις τό Λάγγε δέ κοντά ένα φουστό μαγγες, και εις τους μαγγες δέ κοντά κωμύσιοι λωποδύτες και πυροσέειστες άπειροι επάνω στις σοφίτες, κι’ ό Πηγιώ, ό Τσίρνοβιτες, ό Σέκερης, ό Πάλλης άκόμα κι’ ό Γενησαρλής, ό Λάμπος ό Μιχάλης, και με τό σκύλο του μαζί ό Φόν Κολοκοτρώνης ό Γιώργης της Δημητριάδας, κι’ ό Σπύρος ό Πούνης !

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- ‘Όποιος θέλει να παινέται, μόνος του κατηγορείται.
- ‘Όποιος βιστά τη γλώσσα του σώνει την κεφαλή του.
- ‘Ότι χίμης κι’ ό τι πής, τό στεγνό να στομαστής.
- Τών πρώτων τά παθήματα, τών δεύτερων γεφύρια.
- Όταν λαλούν οι κώμαες, σωταίνονες τ’ άρμόνια.
- Από ένα αγιά δεν βγαίνουν δύο τομάρια.
- ‘Όποιος ξέρει να ύπομένη, πάντα κερδιμένος βγαί- νει.
- Έχει πού θά είπης κωμωγιάννης, πές κωλογιάννης.
- Γιά να μάθη τό πελάτσημα της πέφδικας ή κορυφύνα έξχασε τό δικό της.
- ‘Όποιος δεν άκούει γονιού, παραγωνιάς καθίζει.
- ‘Ο διάβολος πουλεί τριφ χωρίς νάχη κοπάδι.
- Οι ύστερικοί μετανοήσιοι πάνε πενήτητα στο σοκάδι.
- Ξένα ρούχα ντίναμα, γόργηρα τό γόδιναμα.
- Σ’ άλλοιο ξένο άν άνεβής, μεσοδρομής περβείεις.
- ‘Όποιος πονηρένεται, στο τέλος ξολοφνέεται.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΕΙ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ !...

Του ΖΩΡΖ ΝΤΟΝΝΙΕ

‘Ο Ζωρζ Λερφ άναψε ένα τσιγάρο κι’ άρχισε να λέη στο φί- λο του :

—Σου είπα πού άλλωρον ότι μισό τά δέντρα, προπάντων όταν φωντόνον την άνοιξι. Πρέπει όμοις να σου έξηγήσω την άντι- πάθειά μου αυτή.

‘Όταν ήμουν κι’ έγώ νέος κι’ έννοουθα την καρδιά μου να γτε- φοιγέη σαν πουλί, κατοικούσα σ’ ένα μοναχικό σπίτι, πού είχε μπρός ένα μικρό περιβόλι με δέντρα. Κάθε άπόγευμα καθόμουν μπρός στο παράθυρό μου, όσον περνούσα όλόκληρες ώρες ευεβά- ζοντας.

Ένα χειμωνιάτικο άπόγευμα, ένώ ήμουν στη σινησημένη μου θέση, βοθημένος στις άνεροπολήσεις μου, με τά μάτια μισόκλειστα, είδα έξαυθα να προβάλλη στο άντικείμενό μου παράθυρο μία γυναίκα.

Δεν είχε ανάγκη να σου πώ με πόση λαχτάρα άποδέχτηκα την εμφάνισή της. Άρχει να ξέρω, ότι από την πρώτη στιγμή με μά- γησε.

Φανόταν άζώια πολύ νέα και ή στάσι της είχε κάτι το εύγενικό. Το μέτωπό της τό στεγάνωναν όμοια τα πλώσια μαλλιά.

Αίσιος έτρεξα και πήρα τό κι- αλιά μου και όταν την είδα κι’ αυ- τά καλύτερα, μου φάνηκε περισσό- τερο ύποψη από πριν.

Κι’ έτσι, χωρίς να καταλάβω πώς, έφωτεύτηκα την άγνωστη γει- τονιάσά μου, άνάμεσα από τά γε- μνά δέντρα του κήπου.

Από τότε δεν ανηλεγομήσων πα- ρου μονάχα αυτή και καθ’ όροις πού έβγαίνε στο παράθυρο έπαιρνα τό κιάλια μου για να την κοιτά- ζω.

Σιγά-σιγά ή αγάπη μου μεγάλω- νε, έξασολούθοντας βέβαια να πα- ρουμένη πλατωνική, γιατί μίς έξο- ριζε άρετή άπόστασι με τό ύδαλι- μά μου.

Μα κι’ ή γειτονιάσά μου δεν άργησε να προσέξη τό ενδιαφέρον μου και σιγά-σιγά άρχισε να κω- τιάει κι’ αυτή πούς τό μέρος μου.

Μία μέρα μάλιστα την είδα πού είχε τραβηχτεί στο βάθος του δω- ματίου της και με κοιτούσε κι’ αυ- τη με τό κιάλια της.

Τό γεγονός αυτό με συγκίνησε, με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελε- σθεί τώρα στη γειτονιάσά μου.

“Άλλοτε τοιαύτα δύο φορές την ήμερα, γέννηε τά μαλλιά της με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελε- σθεί τώρα στη γειτονιάσά μου.

“Άλλοτε τοιαύτα δύο φορές την ήμερα, γέννηε τά μαλλιά της με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελε- σθεί τώρα στη γειτονιάσά μου.

“Άλλοτε τοιαύτα δύο φορές την ήμερα, γέννηε τά μαλλιά της με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελε- σθεί τώρα στη γειτονιάσά μου.

“Άλλοτε τοιαύτα δύο φορές την ήμερα, γέννηε τά μαλλιά της με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελε- σθεί τώρα στη γειτονιάσά μου.

“Άλλοτε τοιαύτα δύο φορές την ήμερα, γέννηε τά μαλλιά της με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελε- σθεί τώρα στη γειτονιάσά μου.

“Άλλοτε τοιαύτα δύο φορές την ήμερα, γέννηε τά μαλλιά της με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελε- σθεί τώρα στη γειτονιάσά μου.

“Ένας σπίνος τραγουδούσε σ’ ένα κλαδί σαν να με περιπαίζε...”

